

30 Νοεμβρίου, 1992

[ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΗΣ, ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΠΟΓΙΑΤΖΗΣ, Δ/στές]

ΚΩΣΤΑΣ ΚΥΡΙΑΚΟΥ,

Εφεσίων

v.

ΔΗΜΟΥ ΕΓΚΩΜΗΣ,

Εφεσιβλήτου.

(Ποινική Έφεση Αρ. 5631).

Έφεση — Ο περί Δικαστηρίων Νόμος του 1960 (Νόμος 14/60) Άρθρο 25 (2) — Δικαίωμα έφεσης κατηγορουμένου στις ποινικές υποθέσεις — Κατά πόσο το δικαίωμα αυτό καλύπτει και ενδιάμεσες αποφάσεις Δικαστηρίου που ασκεί ποινική δικαιοδοσία.

Έφεση — Δικαιοδοσία του Ανωτάτου Δικαστηρίου για εκδίκαση ποινικών εφέσεων — Ο περί Ποινικής Δικονομίας Νόμος Κεφ. 155 άρθρο 131 (1).

Σύνταγμα — Κατά πόσο διασφαλίζει δικαίωμα έφεσης ή αναθεώρησης της απόφασης πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου.

Κοινοδίκαιο — Δικαίωμα Έφεσης — Αρχή που εφαρμόζεται στην Κύπρο.

Ευρωπαϊκή Σύμβαση για την Προάσπιση των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών που κυρώθηκε με την περί της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την Προάσπιση των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (Κυρωτικό) Νόμο του 1962 (Αρ. 39/62). Το Έβδομο Πρωτόκολλο της Σύμβασης το οποίο καθιερώνει δικαίωμα αναθεώρησης της καταδίκης ή της ποινής από ανώτερο Δικαστήριο δεν έχει κυρωθεί και γι' αυτό δεν αποτελεί μέρος της έννομης τάξης της Κυπριακής Δημοκρατίας.

Διεθνές Σύμφωνον περί Αστικών και Πολιτικών Δικαιωμάτων — Ποιά ισχύ έχει και κατά πόσο διασφαλίζει το δικαίωμα έφεσης.

Λέξεις και Φράσεις — "Δύναται" στο άρθρο 25 (2) του Νόμου 14/60.

Λέξεις και Φράσεις — "Πάσα απόφασις" στο άρθρο 25 (2) του Νόμου 14/60.

Ποινική Δικονομία — Ο περί Ποινικής Δικονομίας Νόμος Κεφ. 155 άρθρο 74 (1) (β) — Εισήγηση ότι δεν αποδείκτηκε εκ πρώτης

όψεως υπόθεση εναντίον κατηγορουμένου.

5 Το πρωτόδικο Δικαστήριο με ενδιάμεση απόφασή του απέρριψε εισήγηση του κατηγορουμένου για μη απόδειξη εκ πρώτης όψεως υπόθεσης εναντίον του σε δίκη για πλανοδιοπίωση αγαθών χωρίς άδεια της Αρμόδιας Αρχής, ρήψη άχρηστων υλικών και ανοχή ρήψης άχρηστων υλικών κατά παράβαση των άρθρων 111 (1) και (4) του περί Δήμων Νόμου 111/85 και των Κανονισμών 155 (1), 153 (Α) 1 και 221 των περί Χωρίων Διοικήσις και Βελτίωσις Κανονισμών 1951 - 1985 του Συμβουλίου του Δήμου Έγκωμης που ισχύουν δυνάμει του άρθρου 140 του Νόμου 111/85 και του άρθρου 23 του Νόμου 25/86.

10 Το θέμα που εγείρεται είναι αν ο κατηγορούμενος έχει δικαίωμα να εφευβάλει την ενδιάμεση απόφαση του Δικαστηρίου με βάση το εδάφιο (2) του άρθρου 25 του περί Δικαστηρίων Νόμου 14/60, και η έκταση τέτοιου δικαιώματος.

15 Το Ανώτατο Δικαστήριο αφού αναφέρθηκε εκτεταμένα στις νομικές αρχές που ισχύουν στη Κύπρο, στην Ευρωπαϊκή Σύμβαση για την Προάσπιση των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και Θεμελιωδών Ελευθεριών και στο Διεθνές Σύμφωνο περί Αστικών και Πολιτικών Δικαιωμάτων έδωσε αρνητική απάντηση στο θέμα που εγέρθηκε και απεφάνθηκε ότι:

A. Υπό Στυλιανίδη Δ., συμφωνούντος και του Παπαδόπουλου Δ.:

25 1. Το Σύνταγμα δεν προβλέπει ούτε διασφαλίζει δικαίωμα έφεσης ή αναθεώρησης της απόφασης πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου. Το ίδιο και η Ευρωπαϊκή Σύμβασις για την Προάσπιση των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και Ελευθεριών του Ανθρώπου που κυρώθηκε με τον Νόμο του 1962 (Αρ. 39/62).

30 2. Το Διεθνές Σύμφωνον περί Αστικών και Πολιτικών Δικαιωμάτων που κυρώθηκε με το Νόμο του 1969 (Αρ. 14/69) έχει σύμφωνα με το άρθρο 169.3 του Συντάγματος αυξημένη ισχύ έναντι οποιουδήποτε ημεδαπού νόμου και διασφαλίζει το δικαίωμα έφεσης με το άρθρο 14 (5).

35 3. Στο εσωτερικό δίκαιο το δικαίωμα έφεσης στις ποινικές υποθέσεις προσδιορίζεται από το άρθρο 25 (2) των περί Δικαστηρίων Νόμων εναντίον καταδικαστικών αποφάσεων ή αποφάσεων που επιβάλλουν ποινή.

40 4. Η λέξη "δύνатаι" στο άρθρο 25 (2) του Νόμου 14/60 καθερώνει δικαίωμα έφεσης χωρίς την ανάγκη προηγούμενης άδειας.

5. Η συγκατάθεση του Γενικού Εισαγγελέα για καταχώρηση έφεσης εναντίον αθωωτικής απόφασης Επαρχιακού Δικα-

στηρίου είναι αναγκαία, όπως προβλέπει το άρθρο 137 του Κεφ. 155 - Αυτό προκύπτει από την πρώτη φράση του εδαφίου - "τηρουμένων των διατάξεων του περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου" στο άρθρο 25 (2) του Νόμου 14/60.

6. Η φράση "πάσα απόφασις" στο άρθρο 25 (2) του Νόμου 14/60 πρέπει να διαβάζεται υπό την αίρεση "τηρουμένων των διατάξεων του περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου" και ειδικά του άρθρου 131 του Κεφ. 155. 5
7. Η απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην οποία δέχτηκε έφεση εναντίον ενδιάμεσης απόφασης του Επαρχιακού Δικαστηρίου για αναβολή της ακρόασης ποινικής υπόθεσης δεν πρέπει να θεωρείται ότι αποτελεί αυθεντική δήλωση του Νόμου. 10
8. Έφεση μπορεί να ασκηθεί μόνο στις περιπτώσεις που προβλέπει ο περί Ποινικής Δικονομίας Νόμος Κεφ. 155 και η δικαιοδοσία έφεσης είναι εκείνη που προβλέπεται από το Νόμο μόνο, όπως ρητά προνοείται στο άρθρο 131 (1) του κεφαλαίου αυτού. 15
9. Στις πολιτικές υποθέσεις έφεση σε ενδιάμεσες αποφάσεις είναι επιτρεπτή αλλά όχι επιθυμητή για τον λόγο ότι ανακόπτει την πορεία της δίκης ενώ στις ποινικές υποθέσεις οι ενδιάμεσες αποφάσεις δεν υπόκεινται σε έφεση. 20
10. Το Ανώτατο Δικαστήριο δεν έχει δικαιοδοσία να εκδικάζει απαράδεκτες εφέσεις όπως είναι για τους πιο πάνω λόγους η παρούσα έφεση. 25

B) Υπό Πογιατζή Δ., :

1. Έχει τονισθεί από το Εφετείο αρχικά το ανεπιθύμητο της διακοπής της ακροαματικής διαδικασίας σε αστικές υποθέσεις με "piecemeal appeals" εναντίον ενδιάμεσων αποφάσεων σε ενστάσεις αναφορικά με τη δεκτότητα της μαρτυρίας. Η άποψη αυτή φαίνεται να έχει υιοθετηθεί αργότερα όχι μόνο όσον αφορά τις αστικές αλλά και τις ποινικές υποθέσεις. 30
2. Το θέμα που εγείρεται θα μπορούσε λόγω της μεγάλης σπουδαιότητας του και λόγω του ότι άπτεται της δικαιοδοσίας του Δικαστηρίου να είχε εγερθεί αυτεπάγγελτα από το Δικαστήριο, καλύπτεται δε πλήρως από σειρά αποφάσεων του Ανωτάτου Δικαστηρίου. 35
3. Το Σύνταγμα δεν καθιερώνει δικαίωμα έφεσης στο Ανώτατο Δικαστήριο από αποφάσεις των πρωτόδικων Δικαστηρίων. Η κατ' έφεση δικαιοδοσία του Ανωτάτου Δικαστηρίου που παρέχεται σ' αυτό από το άρθρο 155.1 του Συντάγματος 40

μπορεί να ρυθμιστεί με νομοθεσία.

4. Είναι βασική αρχή του κοινοδικαίου, όπως εφαρμόζεται στην Κύπρο ότι το δικαίωμα έφεσης υπάρχει μόνο στις περιπτώσεις που παρέχεται ρητά με νομοθετική διάταξη.
- 5 5. Το δικαίωμα έφεσης εναντίον απόφασης Επαρχιακού Δικαστηρίου που ασκεί ποινική δικαιοδοσία ρυθμίζεται από τον περί Ποινικής Δικονομίας Νόμο Κεφ. 155 άρθρο 133 (1) και από τον περί Δικαστηρίων Νόμο αρ. 14/60 άρθρο 25 (2). Το δικαίωμα που παρέχει το άρθρο 25 (2) περιορίζεται από τις διατάξεις του Μέρους "V" του Κεφ. 155 περιλαμβανομένης της πρόνοιας του άρθρου 133 (1), εκτός αν προβλέπεται διαφορετικά στο κείμενο του άρθρου 25 (2) του Νόμου αρ. 14/60. Όμως στο κείμενο του άρθρου αυτού δεν υπάρχει πρόβλεψη διαφορετική από εκείνη του άρθρου 131 (1) του Κεφ. 155. Αντίθετα η πρόβλεψη που υπάρχει συνάδει απόλυτα με την εν λόγω πρόνοια του άρθρου 131 (1) του Κεφ. 155.
- 10
- 15
- 20 6. Για τους πιο πάνω λόγους, η ενδιάμεση απόφαση δεν υπόκειται σε έφεση με βάση το Σύνταγμα ή οποιοδήποτε άλλο Νόμο και το Ανώτατο Δικαστήριο δεν έχει ως εκ τούτου δικαιοδοσία να επιληφθεί της ουσίας των λόγων για ακύρωσή της.

Η έφεση απορρίπτεται.

Υποθέσεις που αναφέρθηκαν:

- 25 *Attorney-General v. Georghiou (1984) 2 C.L.R. 251.*
- Malachtou v. Armefti (1987) 1 C.L.R. 207.*
- Shourris v. The Republic and Kazantzis v. The Police, 1961 C.L.R. 11.*
- Xenophontos v. Charalambous, 1961 C.L.R. 122.*
- 30 *Attorney-General of the Republic v. Entimerotis Publishing Co. Ltd and Others (1966) 2 C.L.R. 25.*
- Christofi v. The Police (1970) 2 C.L.R. 117.*
- Georghadjil and Another v. The Republic (1971) 2 C.L.R. 229.*
- Attorney-General v. Pouris & Others (1979) 2 C.L.R. 15.*
- 35 *Corallis v. Christoforou and Others (1957) 22 C.L.R. 159.*
- Charalambous v. The Municipality of Nicosia (1966) 2 C.L.R. 34.*

Christophidou v. Némitsas & Others (1963) 2 C.L.R. 269.

Healey v. Ministry of Health (1954) 3 All E.R. 449.

Δημοκρατία ν. Ερμολόγους και άλλων (1990) 2 Α.Α.Δ. 459.

Γενικός Εισαγγελέας ν. Λαζαρίδη & άλλου (1992) 2 Α.Α.Δ. 8.

5

Έφεση.

Έφεση από τον Κώστα Κυριάκου εναντίον ενδιάμεσης απόφασης με την οποία βρέθηκε εκ πρώτης όψεως ένοχος στις 15/5/92 από το Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας (Φ. Χαράλάμπους, Ε.Δ.) (Αριθμός Ποινικής Υπόθεσης 3142/91) στην κατηγορία της πλανοδιοπώλησης αγαθών εντός των Δημοκρατικών ορίων χωρίς άδεια από την Αρχμόδια Αρχή κατά παράβαση του άρθρου 111 (1) και (4) του περί Δήμων Νόμου 111/85 και των κανονισμών 155 (1) και 221 του περί Χωρίων Διοίκησης και Βελτίωσης κανονισμών 1951 - 1985 του Συμβουλίου του Δήμου Έγκωμης, της ρήψης άχρηστων υλικών και της ανοχής ρήψης άχρηστων υλικών κατά παράβαση των κανονισμών 153 (Α) 1 και 221 των περί Χωρίων Διοίκησης και Βελτίωσης Κανονισμών 1951 - 1985 του Συμβουλίου του Δήμου Έγκωμης που ισχύουν δυνάμει του άρθρου 140 του Νόμου 111/85 και του άρθρου 23 του Νόμου 25/86.

10

15

20

Ε. Οδυσσέως, για τον εφεσείοντα.

Γ. Κορφιώτης, για τον εφεσίβλητο.

ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΗΣ, Δ. ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση. Ο εφεσείων διώχθηκε ποινικά στην Υπόθεση Αρ. 3142/91 του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας για πλανοδιοπώληση αγαθών χωρίς άδεια της Αρχμόδιας Αρχής, ρίψη άχρηστων υλικών και ανοχή ρίψης άχρηστων υλικών.

25

Μετά το τέλος της υπόθεσης για την κατηγορία, ο δικηγόρος του εφεσείοντα, με βάση το Άρθρο 74(1)(β) του περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου, Κεφ. 155, εισηγήθηκε ότι δεν αποδείχθηκε εκ πρώτης όψεως υπόθεση εναντίον του εφεσείοντα, επαρκώς, ώστε να υποχρεούται να προβά-

30

λει την υπεράσπισή του.

Το πρωτόδικο Δικαστήριο, με ενδιάμεση απόφασή του, δε δέχτηκε την εισήγηση αυτή και κάλεσε τον κατηγορούμενο να προβάλλει την υπεράσπισή του.

- 5 Με την έφεση αυτή προσβάλλεται η πιο πάνω ενδιάμεση απόφαση του πρωτόδικου Δικαστηρίου.

- 10 Ο δικηγόρος του εφεσίβλητου Δήμου εισηγήθηκε ότι η έφεση είναι απαράδεκτη, γιατί, σύμφωνα με το Άρθρο 25 (2) των περί Δικαστηρίων Νόμων του 1960 έως (Αρ. 3) του 1991, (Αρ. 14/60, 50/62, 11/63, 8/69, 40/70, 58/72, 1/80, 35/82, 16/83, 29/83, 91/83, 51/84, 83/84, 93/84, 18/85, 71/85, 89/85, 96/86, 317/87, 49/88, 64/90, 136/91, 149/91, 237/91), μόνο καταδικαστική απόφαση μπορεί να εφεσιβληθεί και δε χωρεί έφεση σε ενδιάμεση απόφαση στην ποινική δίκη.

- 15 Ο δικηγόρος του εφεσειοντα επιχειρηματολόγησε ότι η πρώτη παράγραφος του εδαφίου (2) του Άρθρου 25 καλύπτει κάθε απόφαση Δικαστηρίου που ασκεί ποινική δικαιοδοσία. Έφεση στις επί μέρους ή/και ενδιάμεσες αποφάσεις είναι επιτρεπτή, παρόλο ότι δεν είναι επιθυμητή.

- 20 Το ζήτημα που εγείρεται αφορά το δικαίωμα έφεσης κατηγορουμένου στις ποινικές υποθέσεις και την έκτασή του.

- 25 Το Σύνταγμα της Κυπριακής Δημοκρατίας δεν προβλέπει, ούτε διασφαλίζει δικαίωμα έφεσης ή αναθεώρησης της απόφασης πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου. Το ίδιο και η Ευρωπαϊκή Σύμβασις διά την Προάσπισιν των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, που κυρώθηκε με τον περί της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως διά την Προάσπισιν των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (Κυρωτικός) Νόμο του 1962, (Αρ. 39/62).

- 30 Το Άρθρο 2 του Εβδόμου Πρωτοκόλλου της Σύμβασης, που έγινε στις 22 Νοεμβρίου, 1984, προνοεί (στο Αγγλικό πρωτότυπο):-

"1. Everyone convicted of a criminal offence by a tribunal shall have the right to have his conviction or sentence reviewed by a higher tribunal. The exercise of this right, including the grounds on which it may be exercised, shall be governed by law.

5

2. This right may be subject to exceptions in regard to offences of a minor character, as prescribed by law, or in cases in which the person concerned was tried in the first instance by the highest tribunal or was convicted following an appeal against acquittal."

10

Το Πρωτόκολλο, όμως, αυτό δεν αποτελεί μέρος της έννομης τάξης της Κυπριακής Δημοκρατίας, επειδή δεν έχει κυρωθεί.

Το Διεθνές Σύμφωνο περί Αστικών και Πολιτικών Δικαιωμάτων, που κυρώθηκε με τον περί των Διεθνών Συμφώνων (Οικονομικά, Κοινωνικά και Πολιτιστικά Δικαιώματα και Αστικά και Πολιτικά Δικαιώματα) (Κυρωτικός) Νόμο του 1969, (Αρ. 14/69), και έχει, σύμφωνα με το Άρθρο 169.3 του Συντάγματος, αυξημένη ισχύ έναντι οποιουδήποτε ημεδαπού Νόμου - (βλ. *Attorney-General v. Georghiou* (1984) 2 C.L.R. 251, 287, 302-303· *Malachtou v. Armefti* (1987) 1 C.L.R. 207) - διασφαλίζει το δικαίωμα έφεσης με το Άρθρο 14(5), που έχει:-

15

20

"5. Πας καταδικαζόμενος επί ποινικώ αδικήματι, δέον όπως κέκτηται το δικαίωμα όπως εκκαλή την εναντίον αυτού καταδίκη ή την επιβληθείσαν αυτώ ποινήν, ενώπιον ανωτέρου δικαστηρίου, συμφώνως τη νομίμω διαδικασία."

25

Στο εσωτερικό δίκαιο το δικαίωμα έφεσης στις ποινικές υποθέσεις προσδιορίζεται από το Άρθρο 25(2) των περί Δικαστηρίων Νόμων, που έχει:-

30

"(2) Τηρουμένων των διατάξεων του περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου πλην ως άλλως προβλέπεται εις το εδάφιο τούτο, πάσα απόφασις δικαστηρίου ασκού-

ντος ποινικήν δικαιοδοσίαν θα υπόκειται εις έφεσιν εις το Ανώτατον Δικαστήριον. Πάσα τοιαύτη έφεσις δύναται να ασκηθή κατά της καταδικαστικής αποφάσεως ή της επιβαλλούσης ποινήν τοιαύτης δι' οιονδήποτε λόγον."

5

Στην υπόθεση *Theodoros Panayioti Shourris v. The Republic and Gregoris N. Kazantzis v. The Police*, 1961 C.L.R. 11, το Ανώτατο Δικαστήριο αποφάσισε ότι η Ελληνική λέξη "δύναται" και η αντίστοιχη Τουρκική φράση "hak olarak", στο κείμενο της δεύτερης παραγράφου του Άρθρου 25(2), δίδουν δικαίωμα έφεσης χωρίς την ανάγκη προηγούμενης άδειας και η πρόνοια στα σχετικά Άρθρα του Μέρους V του περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου δεν εφαρμόζεται. Ο Πρόεδρος Ο'Obriain, εκδίδοντας την ομόφωνη Απόφαση του Δικαστηρίου, είπε στη σελ. 13:-

15

"In the result, this Court is of opinion that in the case of appeal against conviction or sentence the section in question, section 25(2), gives a convicted person the right to appeal from every such decision and leave by this Court or any judge thereof is no longer a requisite. We shall place these two applications for leave to appeal on the list for hearing at an early date as appeals. Any other applications for leave to appeal already lodged with the Registrar will be listed similarly at an early date for hearing as appeals. In future, no such applications for leave to appeal should be made. A person convicted may lodge a notice of appeal in all cases."

20

25

Στην υπόθεση *Maroulla Xenophonos v. Panayiota Charalambous*, 1961 C.L.R. 122, αποφασίστηκε ότι το δικαίωμα έφεσης, με βάση το Άρθρο 25(2) των περί Δικαστηρίων Νόμων, προσδιορίζεται από την πρώτη φράση του εδαφίου - "τηρουμένων των διατάξεων του περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου" - και, ως εκ τούτου, η συγκατάθεση του Γενικού Εισαγγελέα για την καταχώριση έφεσης εναντίον αθωωτικής απόφασης Επαρχιακού Δικαστηρίου, όπως προβλέπει το Άρθρο 137, είναι αναγκαία.

30

35

Στην υπόθεση *The Attorney-General of the Republic v. Enimerotis Publishing Co. Ltd. and Others* (1966) 2 C.L.R. 25, το Ανώτατο Δικαστήριο δέχτηκε έφεση εναντίον ενδιάμεσης απόφασης Επαρχιακού Δικαστηρίου για αναβολή της ακρόασης ποινικής υπόθεσης.

5

Πρέπει να σημειωθεί ότι δεν ηγέρθηκε θέμα παραδεκτού της έφεσης και, σε μεταγενέστερες υποθέσεις, το ίδιο Δικαστήριο είπε ότι η υπόθεση *Enimerotis* δεν πρέπει να θεωρείται ότι αποτελεί αυθεντική δήλωση του Νόμου.

Στην υπόθεση *Evangelos Christofi v. The Police* (1970) 2 C.L.R. 117, έγινε καθαρό ότι η φράση "πάσα απόφασις", στο Άρθρο 25(2) πρέπει να διαβάζεται υπό την αίρεση "τηρουμένων των διατάξεων του περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου", και, ειδικά, του Άρθρου 131 του Κεφ. 155, που έχει:-

10

15

"131.(1) Subject to the provisions of any other enactment in force for the time being, no appeal shall lie from any judgment or order of a Court exercising criminal jurisdiction except as provided for by this Law."

Έφεση μπορεί να ασκηθεί μόνο στις περιπτώσεις που προβλέπει το Κεφ. 155.

20

Στην υπόθεση *Photini Polycarpou Georghadjl and Another v. The Republic* (1971) 2 C.L.R. 229, αποφασίστηκε ότι η δικαιοδοσία εφέσεως είναι εκείνη που προβλέπεται από το Νόμο μόνο, όπως ρητά προνοείται στο Άρθρο 131(1) του Κεφ. 155, και το Εφετείο δεν μπορεί να ασκήσει δικαιοδοσία, εκτός όπου και όπως ο Νόμος ή το Σύμβαγμα ορίζουν.

25

Στην υπόθεση *Attorney-General v. Pouris & Others* (1979) 2 C.L.R. 15, το Ανώτατο Δικαστήριο επαναβεβαίωσε την προηγούμενη νομολογία, ότι έφεση χωρεί μόνο όπου και όπως προβλέπει ο περί Ποινικής Δικονομίας Νόμος.

30

Στις πολιτικές υποθέσεις το θέμα πήρε διαφορετική

κατεύθυνση. Έφεση από ενδιάμεσες αποφάσεις είναι επι-
 τρεπτή, αλλά δεν είναι επιθυμητή, γιατί ανακόπτει την πο-
 ρεία της δίκης, αφού ένα Δικαστήριο, στη διάρκεια της
 διαδικασίας, μπορεί να εκδώσει μια ή περισσότερες ενδιά-
 5 μεσες αποφάσεις - (βλ., μεταξύ άλλων, *Costas Korallis v.*
Cleanthis Christoforou and Others (1957) 22 C.L.R. 159).

Κάθε κατηγορούμενος έχει δικαίωμα μόνο να εφεσι-
 βάλει την καταδικαστική εναντίον του απόφαση, χωρίς
 10 περιορισμό ή προηγούμενη άδεια, ή την ποινή που επιβλή-
 θηκε. Ενδιάμεσες αποφάσεις στην ποινική δίκη δεν υπό-
 κεινται σε έφεση. Το Ανώτατο Δικαστήριο δεν έχει δικαι-
 οδοσία να εκδικάζει απαράδεκτες εφέσεις, γιατί η
 εφετειακή δικαιοδοσία οριοθετείται από την προεκτεθείσα
 νομοθεσία.

15 Η παρούσα έφεση, που προσβάλλει ενδιάμεση απόφα-
 ση σε ποινική δίκη, είναι, για τους πιο πάνω λόγους, απα-
 ράδεκτη.

ΠΟΓΙΑΤΖΗΣ, Δ: Η έφεση αυτή στρέφεται εναντίον εν-
 20 διάμεσης απόφασης ημερομηνίας 15/5/1992, την οποία Δι-
 καστής του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας, κατά
 την άσκηση της συνοπτικής ποινικής δικαιοδοσίας του,
 εξέδωσε στη διάρκεια της ακροαματικής διαδικασίας στην
 25 ποινική υπόθεση αρ. 3142/91, η οποία είχε καταχωρηθεί
 από τον εφεσίβλητο Δήμο Έγκωμης εναντίον του εφεσειο-
 ντα. Με την εκκαλούμενη απόφαση του το πρωτόδικο Δι-
 καστήριο αποφάσισε, μετά το πέρας της υπόθεσης για την
 κατηγορία, και παρά την περί του αντιθέτου εισήγηση που
 30 ο δικηγόρος του εφεσειόντα είχε υποβάλει κάτω από το
 άρθρο 74(1)(β) του περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου,
 Κεφ. 154, ότι είχε αποδειχθεί εκ πρώτης όψεως υπόθεση
 κατά του εφεσειόντα επαρκώς ώστε να κληθεί να προβάλει
 την υπεράσπισή του στις ακόλουθες τέσσερις κατηγορίες
 του κατηγορητηρίου:

35 "Πρώτη Κατηγορία: Πλανοδιοπώλησις αγαθών
 εντός των Δημοτικών ορίων άνευ αδείας παρά της αρ-
 μοδίας Αρχής, κατά παράβασιν του άρθρου 111(1) και
 (4) του περί Δήμων Νόμου 111/85.

Δεύτερη Κατηγορία: Πλανοδιοπώλησις αγαθών εντός των Δημοτικών ορίων άνευ αδείας παρά της Αρμοδίας Αρχής, κατά παράβασιν των κανονισμών 155(1) και 221 του περί Χωρίων Διοικήσις και Βελτίωσις κανονισμών 1951-1985 του Συμβουλίου του Δήμου Έγκωμης. 5

Τρίτη Κατηγορία: Ρήψις ακρήστων υλικών κατά παράβασιν των κανονισμών 153(A) 1 και 221 των περί Χωρίων Διοικήσις και Βελτίωσις Κανονισμών 1951-1985 του Συμβουλίου του Δήμου Έγκωμης που ισχύουν δυνάμει των αρ.140 του Νόμου 111/85 και του άρθρου 23 του Νόμου 25/86. 10

Τέταρτη Κατηγορία: Ανοχή ρήψεως ακρήστων υλικών κατά παράβασιν των κανονισμών 153(A)1 και 221 του Περί Χωρίων Διοικήσις και Βελτίωσις Κανονισμών 1951-1985 του Συμβουλίου του Δήμου Έγκωμης που ισχύουν δυνάμει του αρ.140 του Νόμου 111/85 και του άρθρου 23 του Νόμου 25/86." 15

Το πρωτόδικο Δικαστήριο ενήργησε επί του προκειμένου σύμφωνα με το άρθρο 74(1)(γ) του Κεφ.154. Στο στάδιο αυτό το πρωτόδικο Δικαστήριο, αποδεχόμενο σχετικό αίτημα του εφεσείοντα, ανέβαλε την υπόθεση για συνέχιση της ακρόασης στις 10/6/1992. 20

Στις 25/5/1992 ο εφεσείων καταχώρησε την παρούσα έφεση, ως αποτέλεσμα της οποίας διακόπηκε η περαιτέρω διαδικασία στην εν λόγω ποινική υπόθεση. Οι λόγοι εφέσεως που προβάλλονται είναι οι ακόλουθοι: 25

"1. Η ερμηνεία που έκαμε ή που απέδωσε ο Έντιμος Δικαστής στους όρους "πλανοδιοπώλησις" "πλανοδιοπώλησης" όπως χρησιμοποιούνται στο άρθρο 111(1) του περί Δήμων Νόμου, Ν.111/85 και στον Κανονισμό 155 των περί Χωρίων (Διοίκηση και Βελτίωση) Κανονισμών του Συμβουλίου Βελτιώσεως Έγκωμης 1951-1985, είναι εσφαλμένη κατά Νόμο. 30

2. Το εύρημα του Δικαστηρίου ότι με την προσαχθεί- 35

σαν ενώπιον του μαρτυρία εστοιχειοθετήθη "πλανοδιω-
πώληση εντός της εννοίας του όρου του στις προανα-
φερθείσες νομοθετικές διατάξεις" είναι εσφαλμένον και
είναι αντίθετο προς την εν λόγω μαρτυρία".

5 3. Η απόφαση του Δικαστηρίου ότι οι Κανονισμοί
153(α) 155 και 221 των περί Χωρίων (Διοίκηση και
10 Βελτίωση) Κανονισμών του Συμβουλίου Βελτιώσεως
Έγκωμης 1951-1985 εφαρμόζονται στην παρούσαν
υπόθεση δυνάμει του άρθρου 140 του Νόμου 111/85 και
του άρθρου 23 του Ν.25/86, είναι κατά νόμον εσφαλμέ-
νη.

15 4. Η απόφαση του Δικαστηρίου ότι "η παράλειψη"
που εμφανίζεται εις την Έκθεση Αδικήματος εκάστης
των κατηγοριών 3 και 4 να γίνει αναφορά στον Νόμον
ή στους Νόμους οι οποίοι καθιστούν τους Κανονι-
σμούς 153Α, 155 και 221 των περί Χωρίων (Διοίκηση
και Βελτίωση) Κανονισμών του Συμβουλίου Βελτιώσε-
ως Έγκωμης, εφαρμόσιμους στην παρούσαν υπόθεση,
είναι εσφαλμένη κατά Νόμον.

20 5. Περαιτέρω η απόφαση του Δικαστηρίου ότι η
προαναφερθείσα παράλειψις δεν είναι "θανάσιμη ώστε
να καθιστά τις κατηγορίες 3 και 4 άκυρες ή ανυπόστα-
τες" είναι εσφαλμένη και αντίθετη προς τον περί Ποινι-
κής Δικονομίας Νόμον και ή το Συνταγμα."

25 Κατά την ακροαματική διαδικασία της έφεσης στις 19
Νοεμβρίου 1992, μετά τη συμπλήρωση της αγόρευσης του
ευπαίδευτου δικηγόρου του εφεσεύοντα προς υποστήριξη
30 όλων των ως άνω λόγων εφέσεως, ο ευπαίδευτος δικηγό-
ρος του εφεσίβλητου Δήμου ισχυρίστηκε ότι η εκκαλούμε-
νη απόφαση δεν μπορεί να προσβληθεί με έφεση εφόσο δεν
συνιστά ούτε καταδίκη ούτε επιβολή ποινής. Η αυθεντία
που επικαλέστηκε προς υποστήριξη της εισήγησης του
αυτής είναι η υπόθεση *Nedí Charalambous v The*
35 *Municipality of Nicosia* (1966) 2 C.L.R. 34. Ο ευπαίδευτος
δικηγόρος του εφεσεύοντα αντέκρουσε τον ισχυρισμό αυτό
του εφεσίβλητου, λέγοντας ότι όσα ειπώθησαν στην εν
λόγω αυθεντία αποτελούν έκφραση αποθάρρυνσης και όχι
απαγόρευσης υποβολής εφέσεων, όπως η παρούσα, που

χαρακτηρίζονται ως "piecemeal" και ότι ο εφεσείων έχει δικαίωμα, συνταγματικά κατοχυρωμένο, να καταχωρήσει την παρούσα έφεση.

Στην υπόθεση *Charalambous* (ανωτέρω), το αντικείμενο της ποινικής έφεσης ήταν η ενδιάμεση απόφαση του πρωτόδικου Δικαστηρίου, βάσει του άρθρου 69(2) του περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου, με την οποία δεν είχε γίνει δεκτή η ειδική απολογία του εφεσελόντα κατηγορούμενου ότι είχε προηγουμένως αθωωθεί βάσει των ίδιων γεγονότων για το ίδιο ποινικό αδίκημα. Η εν λόγω ειδική απολογία είχε προβληθεί σύμφωνα με το άρθρο 69(1)(β) του ίδιου Νόμου. Ο εφεσείων απέσυρε την έφεσή του. Το Εφετείο, αφού προέβη σε ορισμένα ευμενή σχόλια για το γεγονός αυτό, αναφέρθηκε στην Πολιτική Έφεση αρ.4418 *Pinelopi Demetriou Christofidou v Elli P. Nemitsas and 3 Others* (1963) 2 C.L.R. 269, στην οποία το Ανώτατο Δικαστήριο είχε τονίσει το ανεπιθύμητο της διακοπής της ακροαματικής διαδικασίας σε αστικές υποθέσεις, με "piecemeal appeals" εναντίον ενδιάμεσων αποφάσεων σε ενστάσεις αναφορικά με τη δεκτότητα μαρτυρίας. Στην ίδια υπόθεση ο Δικαστής Βασιλειάδης (όπως ήταν τότε) είχε επίσης εκφράσει την άποψη ότι τέτοιες εφέσεις είναι εξ ίσου ανεπιθύμητες σε ποινικές όπως είναι σε αστικές, υποθέσεις. Την άποψη όμως αυτή δεν είχαν δεχτεί οι άλλοι 3 Δικαστές του τότε Ανωτάτου Δικαστηρίου. Στην υπόθεση *Charalambous* (ανωτέρω), το Εφετείο φαίνεται να είχε υιοθετήσει την πιο πάνω άποψη που ο Δικαστής Βασιλειάδης είχε εκφράσει στην υπόθεση *Christofidou* (ανωτέρω). Όπως και να έχουν τα πράγματα, πιστεύω ότι όλα όσα λέχθηκαν στην υπόθεση *Charalambous* (ανωτέρω) δεν αποτελούν μέρος του οποιουδήποτε σκεπτικού. Συνιστούν απλώς σχόλια και παρατηρήσεις που ακολούθησαν την απόσυρση της έφεσης από το δικηγόρο του εφεσελόντα. Εν όψει των πιο πάνω, δε διστάζω να πω ότι η υπό εξέταση ένσταση του δικηγόρου της εφεσίβλητης κατηγορούσας αρχής στην παρούσα υπόθεση δεν υποστηρίζεται από την απόφαση που ο ίδιος έχει επικαλεστεί. Αυτό όμως δε σημαίνει ότι πρέπει να απορριφθεί. Το θέμα που εγείρεται ενέχει μεγάλη σπουδαιότητα και άπτεται της δικαιοδοσίας του Δικαστηρίου αυτού να επιληφθεί της παρούσας έφεσης. Θα μπορούσε, ως εκ τούτου, να είχε εγερθεί αυτεπάγ-

γελτα από το Δικαστήριο. Είναι, εξ άλλου, θέμα που καλύπτεται πλήρως από σειρά αποφάσεων του Ανωτάτου Δικαστηρίου, μεταγενέστερων της υπόθεσης *Charalambous* (ανωτέρω).

- 5 Ο ευπαίδευτος δικηγόρος του εφεσεύοντα ισχυρίζεται ότι το δικαίωμα κάθε κατηγορούμενου να υποβάλει έφεση
- 10 εναντίον ενδιάμεσης απόφασης σε συνοπτική ποινική διαδικασία, η οποία δεν αποτελεί ούτε καταδικαστική απόφαση ούτε απόφαση επιβολής ποινής, πηγάζει από το ίδιο το Σύνταγμα. Ο ευπαίδευτος συνήγορος είχε, προφανώς, υπόψη του το άρθρο 155.1* του Συντάγματος. Διαφωνώ
- 15 πλήρως με τον ισχυρισμό αυτό του εφεσεύοντα. Στην υπόθεση *Photini Georghadjl and Another v Republic* (1971) 2 C.L.R. 229, αποφασίστηκε ότι η κατ' έφεση δικαιοδοσία του Ανωτάτου Δικαστηρίου που παρέχεται σ' αυτό από το άρθρο 155.1 του Συντάγματος, ως το ανώτατο δευτερο-
- 20 βάθμιο Δικαστήριο στη Δημοκρατία, μπορεί να ρυθμιστεί με νομοθεσία. Στην ίδια υπόθεση το Ανώτατο Δικαστήριο απέρριψε τον ισχυρισμό ότι το άρθρο 25(2)** του περι Δικαστηρίων Νόμου του 1960 είναι αντισυνταγματικό επειδή αντίκειται στην πρόνοια του άρθρου 155.1 ή του άρθρου 30.1 του Συντάγματος. Ακολούθησαν οι αποφάσεις στις υποθέσεις *Δημοκρατία ν Στέφανου Ερμογένους και άλλων* (1990) 2 Α.Α.Δ. 459, και *Γενικός Εισαγγελέας ν. Χριστάκη Λαζαρίδη και άλλου* (1992) 2 Α.Α.Δ. 8 στις
- 25 οποίες αποφασίστηκε ευθέως ότι το Σύνταγμα δεν καθιε-

---

* 155.1 Το Ανώτατον Δικαστήριο είναι το ανώτατον δευτεροβάθμιον δικαστήριο εν τη Δημοκρατία και κέκτηται δικαιοδοσίαν να κρίνη και αποφασίση κατά τας διατάξεις του Συντάγματος και τον δυνάμει τούτου συντασσόμενον διαδικαστικόν κανονισμόν επί πάσης εφέσεως κατ' αποφάσεως οιοδήποτε άλλου δικαστηρίου, πλην του Ανωτάτου Συνταγματικού Δικαστηρίου.

** 25.2 Τηρουμένων των διατάξεων του περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου πλην ως άλλως προβλέπεται εις το εδάφιον τούτο, πάσα απόφασις δικαστηρίου ασκούντος ποινικήν δικαιοδοσίαν θα υπόκειται εις έφεσιν εις το Ανώτατον Δικαστήριον.

Πάσα τοιαύτη έφεσις δύναται να ασκηθή κατά της καταδικαστικής αποφάσεως ή της επιβαλλούσης ποινήν τοιαύτης δι' οιοδήποτε λόγον.

ρώνει δικαίωμα εφέσεως στο Ανώτατο Δικαστήριο από αποφάσεις των πρωτόδικων Δικαστηρίων.

Είναι βασική αρχή του κοινοδικαίου, όπως εφαρμόζεται στην Κύπρο, ότι δικαίωμα εφέσεως υπάρχει μόνο στις περιπτώσεις που παρέχεται ρητά με νομοθετική διάταξη. (Βλ. *Healey v Ministry of Health* (1954) 3 All E.R. 449, *The Attorney General v Andreas Pouris and 6 Others* (1979) 2 C.L.R. 15, και *Δημοκρατία v Στέφανου Ερμογένους και άλλων* (ανωτέρω). Στην περίπτωση εφέσεως εναντίον αποφάσεων Δικαστηρίων που ασκούν ποινική δικαιοδοσία, η εν λόγω αρχή ενσωματώθηκε στην πρόνοια του άρθρου 131(1) του περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου, Κεφ. 155, το οποίο έχει ως εξής:

"131(1) Subject to the provisions of any other enactment in force for the time being, no appeal shall lie from any judgment or order of a Court exercising criminal jurisdiction except as provided for by this Law."

Η μόνη πρόβλεψη που υπάρχει στον περί Ποινικής Δικονομίας Νόμο, Κεφ. 155, αναφορικά με δικαίωμα εφέσεως εναντίον αποφάσεως Επαρχιακού Δικαστηρίου που ασκεί ποινική δικαιοδοσία, είναι η πρόνοια του άρθρου 133(1), σύμφωνα με την οποία, η έφεση στρέφεται αποκλειστικά εναντίον της καταδίκης του εφεσεύοντα ή της ποινής.

Η μόνη άλλη πρόβλεψη που υπάρχει εναντίον αποφάσεων Δικαστηρίων που ασκούν ποινική δικαιοδοσία, είναι εκείνη του άρθρου 25(2) του περί Δικαστηρίων Νόμου του 1960. Το δικαίωμα εφέσεως που παρέχει η τελευταία αυτή πρόνοια περιορίζεται από τις διατάξεις του Μέρους "V" του περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου, περιλαμβανομένης της πρόνοιας του άρθρου 133(1), εκτός αν προβλέπεται διαφορετικά στο κείμενο του άρθρου 25(2) (Βλ. *Attorney General v Andreas Pouris* (ανωτέρω), και *Δημοκρατία v Στέφανου Ερμογένους* (ανωτέρω)). Στο κείμενο του άρθρου 25(2) του Νόμου αρ. 14/60, δεν υπάρχει πρόβλεψη διαφορετική από εκείνη του άρθρου 131(1) του Κεφ. 155.

5 Τουναντίον, η πρόβλεψη που υπάρχει συνάδει απόλυτα με την εν λόγω πρόνοια του άρθρου 131(1), εφόσο το δικαίωμα εφέσεως που παρέχει περιορίζεται εναντίον καταδικαστικής μόνο απόφασης Δικαστηρίων που ασκούν ποινική δικαιοδοσία, ως και απόφασης με την οποία επιβάλλεται ποινή.

10 Με βάση τα όσα έχω αναφέρει πιο πάνω, καταλήγω στο συμπέρασμα ότι η εκκαλούμενη με την παρούσα έφεση ενδιάμεση απόφαση του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας στην ποινική υπόθεση αρ. 3142/91, δεν υπόκειται σε έφεση με βάση τις πρόνοιες είτε του Συντάγματος είτε οποιουδήποτε Νόμου και ότι το Ανώτατο Δικαστήριο δεν έχει, ως εκ τούτου, δικαιοδοσία να επιληφθεί της ουσίας των λόγων που επικαλείται ο εφεσείων για την ακύρωσή της.

20 Η έφεση απορρίπτεται. Αναμένεται δε ότι η ακρόαση της υπόθεσης εναντίον του εφεσείοντα θα επαναρχίσει ενώπιον του πρωτόδικου Δικαστηρίου από το σημείο στο οποίο είχε ανασταλεί και θα συνεχιστεί μέχρις ότου συμπληρωθεί χωρίς άλλη καθυστέρηση.

Η έφεση απορρίπτεται.